

Publicerad 2006-08-16 14:12 av Kameleont

Till en människa som funnits i mitt liv, som alltid kommer finnas kvar. Minnen lever alltid kvar.

Förlorad

Så vackert där vid sjön, med bergen runt omkring
Jag låg där på bryggan, tänkte ingenting

Tystnaden som rådde, men inte kändes fel
Ville ligga där för evigt, kände mig så hel

Bort for mina tankar, till en plats där vi var ett
Trots att du låg där bredvid, så fanns det inga sätt

Du valde bort min kärlek och allt jag ville ge
Så nära mig du var i allt, men vägrade att se

Så svårt det är att glömma, så svart är natt och dag
Och kvar på bryggan ensam, sitter lilla jag.

Sitter här och tänker och försöker finna ro
Ge tankarna det fina, kärlek, hopp och tro

Men om man har förlorat hjärta, själ och kropp
Till den vackraste av människor så finns det inget hopp.

Så sakta har jag insett att på bryggan vid din sjö,
Kommer själen min att stanna, att leva och att dö.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kameleont med Poeter.se id #10236 innehar upphovsrätten